

4. Till följd av ovannämnda fel åsidosatte tribunalen klagandens rättigheter och de principer som slås fast i Europakonventionen om skydd av de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, särskilt rätten till en rättvis rättegång, rätten till respekt för den egna egendomen och rättssäkerhetsprincipen.

⁽¹⁾ EUT L 116, 2017, s. 1.

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1272/2008 av den 16 december 2008 om klassificering, märkning och förpackning av ämnen och blandningar, ändring och upphävande av direktiven 67/548/EEG och 1999/45/EG samt ändring av förordning (EG) nr 1907/2006 (EUT L 353, 2008, s. 1).

Överklagande ingett den 27 december 2018 av Europeiska kommissionen av den dom som tribunalen (femte avdelningen) meddelade den 18 oktober 2018 i mål T-640/16, GEA Group AG mot kommissionen

(Mål C-823/18 P)

(2019/C 93/42)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: Europeiska kommissionen (ombud: T. Christoforou, P. Rossi, V. Bottka)

Övrig part i målet: Gea Srl

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva den överklagade domen, och
- förplikta GEA att bära sina rättegångskostnader och ersätta klagandens rättegångskostnader för målet om överklagande och för förfarandet vid tribunalen.

Grunder och huvudargument

Kommissionen anger två grunder till stöd för sitt överklagande.

Kommissionen gör gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till två fall av felaktig rättstillämpning. För det första tillämpade tribunalen felaktigt principen om likabehandling, underlät att beakta rättspraxis om begreppet företag och om solidariskt ansvar och gjorde en felaktig bedömning avseende konsekvenserna av en nedsättning av böterna, vilken är möjlig att bevilja enbart ett tidigare dotterbolag till det företag som begått överträdelsen. Kommissionen anser särskilt att tribunalen genom den överklagade domen frångått domstolens rättspraxis enligt vilken begreppet om solidariskt ansvar för den del av böterna som är gemensam för samtliga berörda rättsliga enheter utgör en förlängning av begreppet företag i den mening som avses i artikel 101 FEUF (se C-231/11 P, Siemens Österreich, punkt 57). Samtliga rättsliga enheter som tillhör samma företag vid tidpunkten för överträdelsen är således per definition solidariskt ansvariga för böterna för företagets deltagande i överträdelsen (upp till det maxbelopp för vilket varje rättslig enhet är individuellt ansvarig). Domens logik grundar sig på en analog tillämpning av teorin om andelarna i det interna förhållandet mellan solidariskt förpliktade medgäldenärer, vilket även syftade till att utesluta medgäldenärer från ansvar från vissa delar av böterna som ålagts med solidariskt ansvar. Den teorin har emellertid avfärdats av domstolen i målet C-231/11 P, Siemens Österreich och de förenade målen C-247/11 P och C-253/11 P, Areva. I den överklagade domen beaktas inte heller den rättspraxis enligt vilken ett moderbolag inte kan omfattas av det lägre tak på 10 procent som gäller dess tidigare dotterbolag (C-50/12 P Kendrion, punkterna 58, 68 och 70). Domen är därför behäftad med felaktig rättstillämpning vad gäller tolkningen och tillämpningen av domstolens fasta rättspraxis. Domen ger även upphov till rättsosäkerhet och påverkar det utrymme för skönsmässig bedömning som kommissionen har när det gäller att besluta om böter för ett företag för att detta företag har överträtt artikel 101 FEUF.

För det andra anser kommissionen att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att tidsfristen för att betala böterna för samtliga solidariskt ansvariga rättsliga enheter i företaget (inklusive GEA) inleds på nytt från och med att det ändringsbeslut genom vilket böterna nedsätts för enbart en av dessa rättsliga enheter (ACW, ett tidigare dotterbolag till GEA) meddelas. Detta utgör felaktig rättstillämpning, eftersom kommissionen har rätt att genom ett ändringsbeslut göra en nedsättning av böterna för enbart en av de rättsliga enheter som är solidariskt ansvariga, om det föreligger ett materiellt fel som påverkar enbart en rättslig enhet, utan att behöva ändra böterna i de andra delarna av beslutet som riktar sig till de andra rättsliga enheterna. Kommissionen har även rätt (men är inte skyldig) att i sådana fall fastställa ett nytt förfallodatum för en eller flera rättsliga enheter, vilket kan vara vid ett tidigare datum än meddelandet av det senaste ändringsbeslutet. Detta beror på att en ändring av böterna inte är detsamma som att ersätta dem. Detta är inte heller, när domstolen sätter ned böter för en rättslig enhet, detsamma som att besluta om nya böter med ett nytt förfallodatum (mål C-523/15 P, WDI, punkterna 29–48 och 63–68 och mål T-275/94 *Groupement des cartes bancaires*, punkterna 60 och 65). Om den överklagade domen fastställs kan de fel med vilka den är behäftad påverka den avskräckande effekten hos kommissionens böter, eftersom den skulle innebära att en ändring av böter för en mottagare skulle leda till en förlust av den ränta som genererats på den icke ändrade delen av böterna för hela företaget.

Slutligen är domen, vad gäller de båda aspekter som omfattas av grunderna för överklagandet, oklar och behäftad med en bristande motivering.

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Helsingfors hovrätt (Finland) den 21 december 2018 –
A m.fl. mot Finnair Oyj**

(Mål C-832/18)

(2019/C 93/43)

Rättegångsspråk: finska

Hänskjutande domstol

Helsingfors hovrätt

Parter i det nationella målet

Klagande: A m.fl.

Motpart: Finnair Oyj

Tolkningsfrågor

- 1) Målet rör tolkningen av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 261/2004 av den 11 februari 2004⁽¹⁾ om fastställande av gemensamma regler om kompensation och assistans till passagerare vid nekad ombordstigning och inställda eller kraftigt försenade flygningar och om upphävande av förordning (EEG) nr 295/91 (nedan kallad förordning nr 261/2004) och i synnerhet tolkningen av artiklarna 5.2, 7.1 och 7.2 i denna förordning.
- 2) Det är närmare bestämt fråga om huruvida en passagerare har rätt att en andra gång få kompensation i den mening som avses i förordning nr 261/2004 om denne redan har fått kompensation för en inställd flygning och den efterföljande flygningen som passageraren ombokats till som ersatt den inställda flygningen har blivit så försenad att passageraren nått sin slutliga bestämmelseort senare än tre timmar efter den ombokade flygningens tidtabellsenliga ankomsttid. I målet är det dessutom fråga om tolkningen av begreppet extraordinära omständigheter i den mening som avses i artikel 5.3.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 261/2004 av den 11 februari 2004 om fastställande av gemensamma regler om kompensation och assistans till passagerare vid nekad ombordstigning och inställda eller kraftigt försenade flygningar och om upphävande av förordning (EEG) nr 295/91 (EGT L 46, 2004, s. 1).